

PRVNÍ

na zabít

ANDREW PETERSON

První na zabít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrew Peterson
První na zabít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRVNÍ NA ZABITÍ

PRVNÍ NA ZABITÍ

ANDREW PETERSON

CPress
Brno
2017

Věnováno

mé ženě Carle. Už čtyřicet let jsi mým nejlepším přítelem.

PROLOG

TEPLÁ ZÁŘ V OKNĚ SRUBU LHALA. BOLESTNÝ KŘIK, vycházející z jeho útrobu, říkal pravdu. Federální agent, připoutaný vázacím drátem k židli, byl strašlivě zřízený. Oči měl tak oteklé, že téměř neviděl, zlámané lícni kosti, vylámané zuby, a to ještě nebylo to nejhorší. Na prkenné podlaze leželo odkopnuto stranou šest uštípnutých prstů. Vzduch byl cítit po doutníkovém kouři a spáleném mase z desítek spálenin, které se táhly po mužových pažích a prsou jako miniaturní značky dobytka. Zápěstí a kotníky mu krvácely z ran, které si způsobil zápasem s drátem.

„Už je zase mimo.“ Ernie Bridgestone chytil muže za vlasy a trhnutím mu zvedl hlavu. Bridgestone, bývalý výcvikový instruktor námořnictva, byl vysoký a štíhlý s tenkým knírkem, nakrátko ostríhanými tmavými vlasy a tvářemi poznamenanými jizvami po akné.

„Nech ho být. Už má dost.“ Leonard Bridgestone byl vyšší než jeho mladší bratr a byl i o nějakých patnáct kilogramů těžší. Mimo oblečení, krví postříkaných triček, starých maskáčů a vojenských bot, si vůbec nebyli podobní – s výjimkou bledě modrých očí, dědictví z matčiny strany. O tom, co získali z otcovy strany, nikdy nemluvili.

Ernie muže pustil. „To musím tomu tupýmu zkurvysynovi přiznat, vydržel dýl, než bych vydržel já.“

„Doufejme, že si to nebudeš muset nikdy ověřit.“ Leonard prošel výcvikem armádních rangerů, ale na rozdíl od Ernieho byl během

první války v Perském zálivu vyznamenán Stříbrnou hvězdou, dvěma Purpurovými srdci a Námořním křížem za záchranu sestřeleného pilota Hornetu. Zvedl pětigalonový kanystr benzínu a začal jeho obsah rozlévat po spartánsky zařízeném interiéru srubu. Poslední dva galony vyšetřil na lidské maso – zbylý obsah kanystru vyklopil agentovi přímo na hlavu. Muž, politý štiplavou kapalinou, se zachvěl a zasténal.

Vzduch ve srubu se naplnil nepříjemným zápachem benzínu, současně déšť venku zhoustl. V oknech se bíle zablesklo. Jednou. Dvakrát. O půl vteřiny později se okenní tabulky zatřáslы po úderu hromu.

„Zatracená škoda to tady spálit,“ posteskl si Ernie.

Leonard roztáhl záclonu na okně a vyhlédl ven, kde se přes Sierru Nevadu kradlo šero svítání. „Řekl bych, že máme tři dny, maximálně. Řekl, že se naposledy ohlásil před pěti dny a oni čekají, že se ozve nejmiň jednou za týden.“

„Ale Lester ho včera viděl ve městě. Takže se mohl ohlásit.“

„Kdepak. To by nám řekl. Stačily dva prsty, aby potvrdil, že je od FBI. Nikdo nedokáže vydržet to, co jsme mu udělali, ne pět hodin. V žádném případě.“

Ernie plivl muži do obličeje. „Pořád nemůžu uvěřit, že to na nás tenhle parchant narafičil.“

„Tohle myslím pěkně srovná skóre.“

Ernie sebral ze stolu zakrvácené kleště, nůžky na plech a sekáček na led.

„Nech to ležet.“

„Je to úplně bezvadný nářadí.“

„Nech je ležet. Nedopusť, aby ti vztek zamlžil myšlení. Nejde o pomstu.“

„Cože?“

„Nech to být, Ernie.“

* Asi 19 litrů. Pozn. překl.

„To se ti lehko řekne.“ Mrštil kleštěmi přes místnost.

Leonard chápal bratrův vztek. Během Ernieho třetího roku ve vojenské věznici ve Fort Leavenworthu ho několik vězňů málem utlouklo k smrti kvůli krádeži balíčku cigaret. Strávil čtrnáct týdnů v nemocnici, z toho první dva v kómatu.

Federální agent se na židli pohnul a zasténal. Leonard k němu přistoupil a přikrčil se jako lovec. „Chceš ještě něco říct?“

„Zabijte mě... Nejdřív...“

Leonard pohlédl na bratra.

„Ať táhne do hajzlu. Jen ať si to vychutná.“

„Už zkusil dost.“ Leonard ustoupil zpět, vytáhl pistoli pětačtyřicítku a zamířil. Ale dříve než mohl vystřelit, ho odstrčil stranou a zažehl celou krabičku zápalek.

„Pak to udělám já.“

„Ernie, přestaň!“

Ale jeho bratr odhodil krabičku zápalek stejně ležérně, jako kdyby vrhl kostky na stůl. S mrazivým zahučením vzplál oheň.

Hořící muž hodil hlavou dozadu a zavyl.

Leonard znovu zvedl pistoli, ale Ernie ho chytil a táhl ke dveřím.

Stejně už bylo příliš pozdě. Ze začínajícího pekla ustoupili ke svému Fordu Bronco. Leonard si sedl za volant, ale Ernie zůstal stát na dešti a sledoval oheň, dokud i jeho žár nezahnal do kabiny.

Leonard chtěl něco říci, ale Ernie ho přerušil. „Pleteš se,“ řekl a v očích se mu odrážely plameny. „Vždycky jde o pomstu.“

KAPITOLA 1

NATHAN DANIEL MCBRIDE LEŽEL NATAŽENÝ na posteli v pokoji v hotelu Crown Plaza v San Diegu a hleděl do stropu. S povzdychnutím si sáhl na obličej, kde mu tři hluboké jizvy připomínaly jiný čas a jinou dobu. Nejdelší jizva začínala u levého ucha, procházela přes levou líc a končila na špičce brady. Další vedla diagonálně od horní části čela přes kořen nosu a dále poznamenávala levou líc. Viditelně nejhorší jizva vyrývala hluboký oblouk od spánku až po čelist. Opravdu pěkná práce, tahle jizva. Svých sto-pěťadvadesát centimetrů a sto deset kilogramů udržoval Nathan ve vrcholné fyzické kondici, i když jeho pětáctýřicáté narozeniny už byly za rohem.

Obrátil se na bok k ženě ležící vedle něj. V kontrastu s ním měla Mara pokožku bez poskvrnky. Ve svých pětadvaceti letech byla téměř dokonale krásná. Ale co na ní oceňoval nejvíce, byla skutečnost, že jen zřídkakdy přerušovala jejich mlčenlivé chvíle.

„Poděkoval jsem ti vůbec někdy?“

Přehodila nohu přes jeho hýždě. „Děkovat mně? To já bych spíš měla děkovat tobě. Nejsi jako ostatní.“

Ostatní. Pocítil se jako políček do tváře. Popírání skutečnosti bylo tak sebestředné. Mara byla prostitutka. On byl její šamstr. *Jeden* z jejích šamstrů, připomněl si. Jistě, vídali se dvakrát týdně už po osm měsíců, ale jaký to byl vztah? Prázdný. Nikam nevedl. Ona byla tak krásná a on

byl... Co? Dělal ho jizvy ošklivým? Nebo to bylo něco jiného? Jako to, čím se živil? Uvažoval, jak odlišný by jeho život byl, kdyby se nestal námořním pěšákem. Měl by ženu a děti? Domov? Ne pouze střechu nad hlavou, ale skutečný domov s pocitem smyslu a sounáležitosti? Na ničem z toho teď už nezáleželo. Hned po vysoké škole nastoupil k námořní pěchotě a objevil v sobě přirozené nadání, o kterém vůbec nevěděl. Byl vynikající střelec a mariňákům netrvalo dlouho, než to zjistili. U sboru námořní pěchoty strávil sedm let jako elitní průzkumník-odstřelovač a poté ho naverbovala CIA.

Jeho kariéra skončila náhle před deseti lety po jedné zpackané operaci. Padl do rukou sadistického vyšetřovatele a přestál tři týdny čirého mučení. Jeho nikaragujský vyšetřovatel ho rozkrájel jako martinskou husu. Po celém těle měl v asi dva a půl centimetrových intervalech křížem krážem jizvy, takže vypadal jako lidský proutěný košík. Nakonec ho vyšetřovatel ukřižoval v těsné kleci, v níž byl nucen stát. Po čtyřech dnech a nocích strávených vestoje, bez jídla nebo vody, byla bolest v nohách doslova oslepující. Zmítala jím infekce a horečka, střídavě ztrácel a opět nabýval vědomí.

„Kde jsi?“

„Huh?“

„Zase ses někam zatoulal.“

„Omlouvám se.“

Ukazováčkem přejela po jedné z jizev na jeho prsou.

„Jsi šťastná, Maro?“

„Nikdy dřív ses mě na to nezeptal.“ Usmála se, ale úsměv jí nedosáhl do očí. „V pátek se s tebou nemůžu sejít.“

Posadil se. „Cože? Proč?“

„Ššš.. to je okej. Mám jinou schůzku. Velké zvíře z nějaké farmaceutické společnosti. Karen to sjednala.“

„Maro, jestli jde o peníze...“

Dotkla se jeho rtů. „Jsi ke mně štědrý. O peníze nejde.“

„Můžeš pracovat v mé bezpečnostní agentuře. Můžu ti opatřit byt. Nemusíš dělat tohle. Je to nebezpečné.“

„Jsem ráda, že o mě máš starost. Uvidíme se příští týden?“

Přerušil je jeho mobil na nočním stolku. Natáhl se pro něj.

„Nathane? Tady Karen. Je tady zase ten velký chlap. Dostal Cindy!“

„Budu tam za sedm minut. Můžeš se dostat na terasu?“

„Myslím, že ano.“

„Tak to udělej. A zhasni všechna světla.“

O dvě minuty později již rázoval hotelovou halou s Marou v patách. Jakmile byl za automatickými skleněnými dveřmi, rozběhl se sprintem ke svému Fordu Mustang. Na betonu cvakaly lodičky na vysokém podpatku, jak Mara spěchala, aby s ním udržela krok.

Poté, co vyjel k západu na Hotel Circle North, přidal plyn a rozjel se osmdesátikilometrovou rychlostí. Když prudce uhnul do protisměru, aby se vyhnul jednomu SUV, Mara si zapnula bezpečnostní pás.

„Myslela jsem si, že si ten chlap už dá pohov.“

„Zřejmě nepochopil mé varování.“

„Co uděláš?“

„Dám mu důraznější varování.“

Křižovatku projel na červenou a s kouřícími pneumatikami najel na I-8. Během deseti vteřin se s jekotem řítit stotřicetikilometrovou rychlostí pod nadezdem Morem Boulevard. Na nájezdu na I-5 ujížděl za jakýmsi minivanem a poté ze svého mustanga vyždímal sto osmdesát kilometrů v hodině.

Od Karenina telefonátu uplynuly čtyři minuty. Za čtyři minuty se toho může stát hodně. Násilím tuto myšlenku potlačil a soustředil se na řízení. Zazvonil mu telefon. Když na displeji uviděl jméno svého obchodního partnera, hovor přijal. Telefon tak pozdě v noci byl důvodem k obavám. „Jsi v pořádku?“

„Já?“ ozval se Harvey. „Jo.“

„Momentálně nemůžu mluvit.“

„Jseš *ty* v pořádku?“

„Deset minut.“

„Máš je mít.“

Tlak, který Nathan cítil, byl o to větší, že Karen volala jemu, ne na policii. Mohla vytočit 911. Měl podezření, že policie o její eskortní službě věděla, ale její ženy byly prvotřídní, slušné a zdrženlivé. Kareniny ženy nebyly štetky, které se prodávaly za dvacet dolarů, aby měly na svou dávku pervitinu nebo heroinu. Byly to společnice sofistikovaného společenského typu. Drahé. Vedle toho Karenino podnikání nebylo rozsáhlé a policii nikdo nedal tip. Karen zavolala Nathanovi též kvůli jeho vztahu s Marou. Dával pozor na ni i na ostatní ženy. Před několika lety v Karenině domě instaloval high-tech zabezpečovací zařízení.

Když sjížděli z dálnice, Nathan mrkl na hodinky. Šest minut. Ztraceně dlouho.

Poté, co zpomalil na stopce, znovu přidal plyn až na sto kilometrů za hodinu.

„Nathane!“

Viděl to.

Zleva vyskočila zrzavá kočka. Uprostřed ulice se náhle zastavila a ztuhla. Její modrošedé, ve světlech se lesknoucí oči žhnuly jako miniaturní světlomety. Nathan plynulým pohybem stočil volant doprava a přilepil se těsně k obrubníku.

„Přejeli jsme ji?“

Mara se rychle ohlédla dozadu. „Ne. Je pořád tam.“

Nathan se odlepil od obrubníku a před další zatáčkou dupl na brzdu. O půl minuty později zaparkoval necelých padesát metrů od Karenina domu a nechal motor běžet. Poté, co tak usilovně pracoval, potřeboval vychladnout.

„Zůstaň tady. Za pár minut vypni motor.“ Natáhl se přes Maru, otevřel schránku na rukavice a vytáhl svůj devítimilimetrový Sig Sauer

P-226. Vystoupil z auta, natáhl závěr, zasunul náboj do komory a kohout opět spustil. Pistoli zastrčil dozadu za své modré džíny a rozběhl se po chodníku. O několik domů dál třikrát zaštěkal pes, ale opět ztichl. Pod oranžovými kužely pouličního osvětlení stály po prsa vysoké popelnice na tříděný odpad jako vojenské strážce.

Na Karenině příjezdové cestě stál terénní pick-up. Byl dovybaven většími pneumatikami a dodatečnými reflektory na tyči nad kabinou. Nathan jen zavrtěl hlavou. Všechno zbytečně velké a mimo kontrolu, právě tak jako majitel auta. Zastavil se na Karenině dvorku a naslouchal, pak přiložil ucho k temnému oknu. Žádná hudba. Žádný hluk zápasu. Nic.

Natáhl se přes vrata bočního dvora a vytáhl západku. Vrata se tiše otevřela. Přešel k rohu domu a nahlédl za něj přes velký truhlík plný ostnatých kaktusů. Karen se ve vlhkém vzduchu objímala, jako by jí rozechvívala zima. Tiše trylkovitě hvízdla. Přispěchala k němu.

„Jaká je situace?“

„Je vevnitř se Cindy.“

„Kde?“

„Nevím.“

„Ublížil jí?“

„Nevím.“

„Můj mustang je kus dál na ulici.“

„Nemůžu Cindy opustit.“

„Tohle zvládnou.“

„Nathane...“

„Karen, prosím. Jdi.“

Při představě, jak ten chlap Cindy týrá, se v něm začal zvedat vztek. Tělo mu ztuhlo přílivem adrenalinu, který hrozil, že ho zcela ovládne. Zavřel oči, zpomalil dýchání a uvolnil ruce. Když si uklidnil mysl, stáhl ze sebe košili a upustil ji na terasu. Nechtěl protivníkovi poskytnout nic, za co by ho mohl chytit.

Vytáhl pistoli a postupoval podél zadní zdi domu, jeho pohyby byly jisté a tiché. U každého temného okna se zastavil a naslouchal. Všude klid. Vůbec žádný zvuk. Propracovával se přes terasu změtí rostlin v květináčích a nábytku, dokud se nepřiblížil k zasouvacím skleněným dveřím. Když nezaznamenal žádný pohyb, vklouzl dovnitř.

Hned to uslyšel. Mužský hlas. Tlumený, přicházející z haly přes zavřené dveře.

Projela jím další dávka adrenalinu, tentokrát ji ale měl pod kontrolou. Na rtech se mu objevil úsměv. Nathan McBride ve svém živlu.

Následující zvuk ho ale o úsměv okamžitě připravil. Byl to nezměnitelný zvuk ruky dopadající na maso. Nathan rozkopl dveře s takovou zuřivostí, že se vyrvaly z pantů. Cindy, plně oblečená, se krčila v koutě, nohy skrčené u hrudi. Na levé tváři měla čerstvou stopu po úderu.

Muž sklánějící se nad ní se prudce obrátil a zamžikal. „Ty.“

„Ano, já.“

Byl přesně takový, jak si ho Nathan pamatoval – jedna hora svalů, obrovský, možná až o pět čísel vyšší než on. S vyholenou hlavou a postavou ve tvaru přesýpacích hodin vypadal jako vyhazovač. Kdokoli jiný by při pohledu na něj mohl dostat strach. Ale pro Nathana to bylo jen sto čtyřicet kilogramů hamburgerů s přilepeným mozečkem obojživelníka.

Nathan vykročil vpřed a volnou rukou muži uštědřil políček, který na jeho tvář dopadl s mokrým, hlasitým plesknutím. Ustoupil zpět a čekal na reakci, o níž věděl, že přijde.

Muž pohlédl Nathanovi do očí, pak vrhl pohled na pistoli a poté se mu opět zahleděl do očí.

„Copak, tohle?“ Nathan poslal Sig Sauer po koberci k mužovým nohám.

Vyhazovač se zmateným výrazem pohlédl dolů na pistoli a mimoděk si otřel nosní dírkou palcem a ukazováčkem. Kokain.

Kdyby ten chlap měl alespoň špetku smyslu pro realitu, na místě by to vzdal, protože nyní stál tváří v tvář protivníkovi bez košile, s tělem pokrytým jizvami, který vypadal, jako kdyby vypadl z nějakého zápasu na život a na smrt na jakési cizí válečné planetě. Ale tomuto muži to pořádně nemyslelo. Nepochybně byl zvyklý ve rvačkách vítězit. Nu, to se teď mělo změnit.

Vyhazovač pistoli u svých nohou ignoroval, sklonil hlavu a zaútočil jako býk.

Nathan věděl, že to přijde.

Ukročil stranou a muže mrštil proti zdi. Jeho hlava udeřila do stěny ze sádrokartonových desek a zanechala v ní prohlubeň ve tvaru misky. Nathan ho kopl do žaludku a miska se ještě prohloubila. Muž hekl, zaklel a trhnutím se osvobodil.

Nathan ustoupil. „Je tady trochu těsno,“ řekl. „Nedokončíme to v obývacím pokoji?“

„Žádný problém.“

Nathan pokynul ke dveřím a uhnul stranou, aby vyhazovači umožnil opustit ložnici jako prvnímu. Ukázal na Cindy. „Zůstaň tady.“ Protivníka sledoval v bezpečné vzdálenosti, a tak spíše vycítil, než viděl, jak mizí za rohem obývacího pokoje. Pak uslyšel kovový zvuk a věděl, o co se jedná.

Pohrabáč z krbu.

Při průchodu chodbou Nathan úmyslně dělal hluk a poté se zastavil něco přes metr za rohem. V místě, kde by byl stál, kdyby se nezastavil, prorazil zeď se syčivým zvukem černý tvar pohrabáče. Nathan kopl vyhazovače do paže, přirazil ji ke zdi a s uspokojením ucítil, že se loketní a vřetenní kost zlomily. Ruka poklesla a upustila pohrabáč.

„To musí bolet,“ řekl Nathan. „Máš už dost?“

Vešel do obývacího pokoje a vyhazovač znovu zaútočil. Překvapivě rychle, ale přesto ne dost rychle.

Nathan se sklonil a pak se se vši silou znovu rychle zvedl.

Muž Nathanovi doslova přeletěl přes záda a s heknutím přistál na podlaze. Převalil se na břicho, pokusil se zvednout a zdál se překvapen, když se nemohl opřít o jednu z rukou.

„Zlomená,“ poznamenal Nathan.

„Seš mrtvej.“

Nathan roztáhl ruce a pohlédl na sebe.

Vyhazovač se vyhrabal na nohy a vrhl se vpřed s levou pěstí namířenou na Nathanovu čelist. Nathan, očekávající úder, trhl hlavou doprava a rychle zvedl levý loket, který muži rozbil nos. To byl zásah! U 99,9 procent lidské populace mělo žádoucí účinek už samotné trauma takového nárazu. Párty skončila. Zhasnout. Chůvu poslat domů. Ale tento muž si pouze otřel nos a úkosem pohlédl na čerstvou krev na svých prstech.

„Měls ho křivej, asi o třináct stupňů doprava,“ řekl Nathan. „Teď je rovněj. Zadara.“

Vyhazovač zdravou rukou chytil převrácenou židli a hodil ji po Nathanovi. Ten se sehnul a skleněné dveře za ním se roztržily.

Vyhazovač, řvoucí jako maniak, zaútočil potřetí.

Ale útok nedokončil.

Zakopl totiž o roh konferenčního stolku. Kdyby nepřistál přímo na převráceném křesle, bylo by to komické, ale jeho levá očníce navázala přímý kontakt s koncem nohy křesla. Hybná síly přesouvajících se sto čtyřiceti kil živé váhy... S trochou štěstí se ale oko možná zachrání, tedy pokud už nevisí z očního důlku.

Muž se stočil do klubíčka a zdravou rukou si zakryl oko.

Nathan ucítil, jak místnost opouští cosi téměř hmatatelného.

Boj skončil.

Myslí mu prolétla jedna absurdní vzpomínka, něco, co říkávala jeho matka. *Je to samý smích a legrace, ale jen dokud někdo nepřijde o oko.* Doufal, že to nebude tento případ. Prožít příštích padesát let se skleněným okem a bez perspektivního vidění by za jeden políček Cindy

nebylo spravedlivou cenou. Zlomené předloktí a rozbitý nos by měly představovat dostatečný trest.

„No tak,“ řekl Nathan. „Podívám se ti na to. Už je konec, okej?“

Mohutný chlap se s obtížemi zvedl na kolena, levou ruku si stále držel na oku.

„Podívám se ti na to oko. Jestli se o něco pokusíš, začneme znovu.“

Žádná odpověď.

Nathan stiskl vypínač na zdi a před náhlou záplavou světla přivřel oči. Vyhazovač, tisknoucí si ruku na oko, vypadal zlomeně a zhrouceně jako násilník, který konečně narazil na někoho silnějšího.

„Nech mě, ať se ti podívám na to oko. Klídek. Jak se jmenuješ?“

Muž pomalu odtáhl ruku. „Toby.“

Tobymu z nosu prýštila krev a stékala dolů přes rty a bradu. Nathan si z bezpečné vzdálenosti prohlížel jeho oko. Náraz naštěstí nesměřoval přímo na oční bulvu. Minul ji asi o centimetr, ale kůže nad okem byla roztržená.

„Nu, Toby, mám pro tebe dobrou zprávu. O oko nepřijdeš, budeš ale mít nádherný monokl. Bylo to o fous.“ Odmlčel se, aby se ujistil, že bude mít Tonyho plnou pozornost. „Můžeš tuhle zkušenost hodit za hlavu, ale můžeš ji také využít ke změně svého života, pustit se po jiné cestě.“ Nathan sledoval, jak několik vteřin zvažuje jeho slova. Byl to urostlý muž – ve skutečnosti obr – a lidé si takovou velikost často spojují s hloupostí. Nathan byl také velký, i když ne tak jako tenhle chlápek, a i on často cítil, že s ním lidé jednájí, jako kdyby byl samý sval bez mozku.

„Ujely mi nervy,“ vysvětloval Toby.

„To jsem viděl. Všiml sis, že jsem ti schválně říkal věci, které tě měly vytočit?“

„Nemohl jsem si pomoci.“

„Ale ano, mohl.“

Toby mlčel.

Nathan si k němu dřepł. „Já dělám tohle. Když cítím, že začínám mít vztek a chci někomu opravdu ublížit, ovládnou to za pomoci mentálního obrazu. Říkám tomu bezpečnostní pojistka. Ty tomu můžeš říkat, jak budeš chtít. Pro mě je to bezpečnostní pojistka. Rozumíš mi zatím?“

Toby přikývl.

„Představ si, jak ze stromů padá na podzim barevné listy a všude kolem tebe jemně dosedá na zem. Zkus to. Začni tím, že zavřeš oči a budeš si to představovat.“

K Nathanově překvapení Toby zavřel oči.

„Stojíš pod stromy se vztyčenou hlavou, rukama roztaženými s dlaněmi obrácenými nahoru. Listy padají všude kolem tebe, otírají se ti o kůži. Hluboce se nadechni. Pomalu vydechni. Sleduj, jak se listy kolem tebe třepetavě snášejí k zemi. Pohybují se v dokonalé harmonii. Každý list si od tebe vezme malý kousíček vzteku a odnese jej pryč. Znovu se hluboce nadechni a pomalu vydechni.“

Toby chvíli vypadal klidně, pak sebou ale trhl. „Au, člověče, bolí mě ruka.“

„Uvědomil sis to až teď?“

Toby znovu přikývl.

„Jsi hodně sjetý?“

„Měl jsem dvě řádky.“

„Udělej pro sebe něco dobrého a nech toho. Ušetříš tak spoustu peněz a budeš mít mnohem větší radost ze života. Životní bohatství je v drobnostech. Potřebuješ vidět svět kolem sebe, být si vědom jeho detailů. Budeš možná potřebovat pomoc, aby se ti podařilo přestat, ale až si uvědomíš, že nepotřebuješ drogy, aby ses bavil, máš problém vyřešený.“

„Zkusím to. Zápasíš dobře.“

„Jak jsem už řekl, jde jen o detail. Věděl jsem, že jsi v nějakém pervitinovém rauši, protože tvé zornice byly na šero v místnosti příliš rozšířené. Věděl jsem, že jsi pravák, protože sis nos otíral pravou rukou.

Upřednostňuješ pravou nohu, protože jsi první krok ke dveřím udělal pravou nohou. Chtěl jsem to vědět pro případ, že bys ovládal kickbox. Věděl jsem, že zaútočíš, protože tě prozradily oči. Takové věci. Může ti to zachránit život. Všechno se točí kolem detailů.“

„Ty jízvy, co máš na těle?“

„Co ti říkají?“

„Někdo ti to udělal naschvál.“

„Proč mě řezali na břicho a na zádech?“

Toby se nad tím na několik vteřin zamyslel. „Žádné velké tepny.“

„Správně. Prozatím klidně sed'. Budeš potřebovat nějaké stehy a ta ruka se musí napravit. Až se dostaneš na pohotovost, nelži tam. Řekni jim, že ses popral. Bedlivě sleduj doktory a sestry. Uč se od nich. Ptej se jich, co tím sledují, když ti vyšetřují oči a měří krevní tlak. Ptej se jich, jak se hojí zlomené kosti.“

Toby nic neříkal, jen se rozhlížel po pokoji, jako kdyby již věci viděl v novém světle.

„Dej si pozor, abys časem na levé oko neviděl rozmazaně nebo dvojité. Pokud se to stane, jdi hned k očnímu doktorovi. Máš podrážděnou sítnici, doufejme, že nepříliš zle. Chci, abys tady počkal, než sem přivedu zpátky ženy. Jsou to lidé, Toby, ne předměty, které slouží k naší zábavě. Mají city. Stejně jako ty a já.“

„Měl bych odejít.“

„Ještě ne. Potřebuješ pár náplastí, aby se zastavilo krvácení.“ Nathan z kuchyně donesl čistou žínku a přeložil ji na čtvrtinu původní velikosti. „Přitlač si to na ránu. Má tvoje auto automatickou převodovku?“

„Ano.“

„Myslíš, že budeš moct řídit?“

„Jo, pravděpodobně.“

Nathan ho poplálal po rameni. „Detaily. Začni jim věnovat pozornost.“ V ložnici sebral z podlahy svou pistoli a řekl Cindy, aby šla s ním. Opustili dům předními dveřmi a Maru a Karen našli v mustangu.

„Párty skončila,“ oznámil Nathan.

Karen vystoupila a objala Cindy. „Jsi v pořádku?“ Pohlédla na Nathana. „Je pryč?“

„Ne, ale brzy bude. Myslím, že zjistíš, že lituje toho, co udělal.“

Několik okamžiků na něj upřeně hleděla. „Uvidíme.“

Nathan zavedl ženy zpět do domu. Jak doufal, Toby se omluvil a nabídl, že zaplatí všechny škody, které způsobil. Karen řekla, že ožele peníze, pokud slíbí, že se už nikdy nevrátí, a na tom se dohodli. Když si byl Nathan jistý, že se situace uklidnila a Toby už nadále nepředstavuje nebezpečí, pokynul Maře, aby šla za ním. Jakmile se ocitli venku, vytáhl peněženku a předal jí svazek stodolarových bankovek. „Na úhradu škody.“

Zprvu peníze nechtěla přijmout, nakonec si je ale s díky a dlouhým objetím vzala.

„Toho chlapa jsi mohl zřít mnohem hůř, než jsi to udělal.“

Nathan neodpověděl.

„Chtěl jsi to udělat?“

„Zpočátku.“ Pak odpověděl na nevyřčenou otázku. „Něco jsem v něm uviděl.“

Mara na něj několik okamžiků upřeně hleděla, v chladném vzduchu se objímala rukama. „Jestli někdy budeš chtít mluvit, tím myslím, víš, jen mluvit...“

Obrátil se k odchodu.

„Nathane?“

„Brzy ti zavolám. Díky, Maro.“

Na zadní verandě sebral košili a natáhl si ji. Na zpáteční cestě ke svému mustangu udělal odbočku k Tobyho autu, z peněženky vytáhl vizitku a opřel ji o plexisklový kryt tachometru, kde se nedala

přehlédnout. Bylo to dvojí poselství, které, jak si byl jistý, Toby pochopí. Nasedl do auta a čekal. Během čekání si v duchu znovu přehrál celý průběh střetnutí. Mara měla pravdu. Mohl Tobymu ublížit, hodně ublížit. Znal ten vše pohlcující vztek, který Toby pociťoval, dobře ho znal. Ale během let, které uplynuly od jeho zajetí, se jej naučil ovládat a kontrolovat, aby ho mohl využít jako nástroj a nechat pracovat pro něj, ne proti němu. Toby to možná může dokázat také.

Zazvonil mu mobil. „Harve. Omlouvám se.“

„To nic. Všechno v pořádku?“

„Jo. Hned ti zavolám zpátky.“

„Dobře.“

O dvě minuty později vyšel z předních dveří Toby s bezmocně visící pravou rukou. Za pomoci kompaktního dalekohledu, který měl ve schránce v palubní desce, Nathan sledoval, jak Toby vzal vizitku z palubní desky. Několik vteřin na ni upřeně hleděl a pak s autem vycouval z příjezdové cesty. Nathan s vypnutými světly sledoval Tobyho pick-up, dokud se dostatečně nevzdálil.

Pak zavolał Harveymu.

Jeho parták přijal hovor po prvním zazvonění. „Dobře, řekni mi, co se stalo.“

„Jedno z Kareniných děvčat dostalo facku od toho velkého chlapa, o kterém jsem ti říkal minulý týden.“

„A...“

„Zapsal jsem mu důtku do osobního spisu.“

Odmuka. „Zabil jsi ho?“

„Copak bych něco takového udělal?“

„Ano.“

„Tahle poznámka mě hluboce zraňuje.“

Mlčení na opačné straně.

„Nezabil jsem ho,“ oznámil Nathan. „Okolnosti to neospravedlňovaly.“

„Pomohl bych ti.“

„Nebyl čas. Cestou tam jsem porušil několik dopravních předpisů a na místě zlámal několik kostí.“

„Kolik?“

„Kostí nebo předpisů?“

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„Loketní kost, vřetenní kost, nos. Nic vážného.“

„Jsem na tebe hrdý.“

„Děkuju. A teď, je u tebe všechno v pořádku?“

„Jsem v pořádku. Ale Frank Ortega není. Bojí se o svého vnuka.“

„Frank Ortega? Bývalý ředitel FBI?“

„Ten a nikdo jiný.“

„Co je zač jeho vnuk?“

„Třetí generace sloužící u FBI. Momentálně působí v utajení v nějakém gangu pašeráků zbraní.“

„Jakých zbraní?“

„Zatím nevím.“

„Kde?“

„Na severu. Okres Lassen. Nate, je nezvěstný. Ortega chce naši pomoc. Nic jsem mu neslíbil, řekl jsem ale, že se s ním sejdeme.“

„Cože, dneska v noci?“ Nathan slyšel, jak si jeho parták povzdychl.

„Jo, dneska v noci. Čekej. Už jsem na cestě.“

KAPITOLA 2

NATHANŮV DŮM V CLAIREMONTU SE PODOBAL VŠEM ostatním domům v sousedství, měl pečlivě upravené okolí, štukovou fasádu v pastelových barvách a taškovou střechu. To, čím se od nich Nathanův dům odlišoval, byl nejmodernější bezpečnostní systém. Někdo by to mohl označit za přehnané, ale podle Nathana šlo o docela obyčejný požitek. Konec konců s Harveyem Fontanou vlastnili firmu, která právě takové systémy instalovala. Proč si tedy nedopřát to nejlepší?

Na Nathanovu příjezdovou cestu odbočil kovově modrý mercedes a vystoupil z něj řidič. Harvey, stejně starý jako Nathan, byl o dobrých patnáct centimetrů menší. Oříškové, světle hnědé oči byly v ostrém kontrastu s jeho snědou, hispánskou pletí. Šeď v jeho vlasech rozhodně vyhrávala bitvu. Nathan si říkal, že Harvey vypadá jako ztělesnění politika, neměl mu to ale za zlé.

„Víš, že jsem tady,“ zamumlal Harvey. Zněl jako James Earl Jones* se španělským přízvukem. „To nejmenší, co můžeš udělat, je setkat se se mnou venku.“

„Já jsem venku,“ ozval se Nathan.

Harvey se prudce otočil. „K čertu, Nate. Nesnáším, když tohle děláš.“

* Americký herec černé pleti s charakteristickým hlubokým zvučným hlasem. Pozn. překl.

„Proč jezdíš v takovém velkém křápu?“

„Jsem velkej chlap, potřebuju velký auto. A co je ti vůbec po tom?“

„Seš průměrně velkej muž... Všude.“

„Rád tě vidím, Nate.“

„Co rodina?“

„Kdyby ses někdy ukázal, nemusel by ses ptát.“

„Víš, jak to chodí.“

„Jo, já vím.“

Nathanův tón se změnil. „Na stupnici jedna až deset, jak je naléhavá dnešní schůzka s Ortegou?“

„Na desítce.“

V příjemném mlčení ujížděli po I-5 k jihu. Po několika kilometrech Harvey odbočil na východ na I-8.

„Měl jsi možnost podívat se na finanční zprávu, kterou jsem ti poslal minulý týden?“

Nathan něco zabručel.

„Naše čisté jmění se v tomhle čtvrtletí zvýšilo o dalších osm set tisíc.“

„Jenom papír.“

„Vím, že tě peníze nudí, ale upřímně. Patří ti helikoptéra, pro pána, a kvůli tvému domu v La Jolla by člověk vraždil.“ Harvey zavrtěl hlavou. „Jestli tě tvůj podíl v naší firmě někdy začne opravdu obtěžovat a nudit, můžeš mi ho vždycky prodat.“

„Neměj obavy, bude tvůj zadarmo, až natáhnu bačkory.“

„Byl bych rád, kdybys takhle nemluvil. Můj svět je mnohem zajímavější, když v něm jsi i ty.“

„Takže,“ – Nathanův tón signalizoval změnu tématu –, „ty a Ortega jste toho spolu hodně zažili.“

„Líp znám jeho syna, Gega. Dělal pro CIA satelitní zpravodajství na Blízkém východě ve stejné době, kdy jsme byli v Nikaragui. Před osmi lety byl převedený na protiteroristickou práci u FBI.“

Nathan mlčel. To všechno už znal. Harv si připravoval půdu.

„Je to dobrý chlap,“ konstatoval Harvey.

Nathan mu neodpověděl. Samozřejmě chtěl Franku Ortegovu pomoci, měl ale jisté podmínky, o které se nebude smlouvat.

„Nedokázal bych tě zachránit bez Gregovy pomoci,“ pokračoval Harvey. „Vím, že to víš. Ale Greg to ví taky. Celé noci jsme strávili studiem satelitních snímků. Sám se nabídl, nikdo ho k tomu nenutil. Dlužím mu to, Nate. Opravdu. *Oba* mu to dlužíme.“

Zbytek jízdy absolvovali mlčky. Vše, co Harv řekl, byla pravda a v Nathanovi to nevzbuzovalo žádnou hořkost. Harv mu zachránil život. V té zatracené kleci by už další den nepřežil. Po pravdě si vůbec nevzpomínal, jak ho nesl těch pět kilometrů džunglí. Střídavě ztrácel a zase nabýval vědomí, většinou byl ale mimo. Naštěstí.

Během jejich zpackané operace se Nathan obětoval, aby Harveymu umožnil uniknout. Byli obklíčeni partyzány, odhodlanými je za každou cenu dostat živé. Rozdělili se, aby zvýšili své šance na únik, ale Nathan se vrátil, aby kryl Harvův ústup. Úmyslně několika výstřely odkryl svou pozici, aby žoldáky odlákal od Harva.

Sečteno a podtrženo? S Harvem si byli bližší než bratři a každý by za toho druhého dal život – bez otázek. Jestliže je tedy pomoc Ortegovým pro Harva tak důležitá, Nathan tu bude pro něj.

Deset minut před půlnocí odbočili na příjezdovou cestu k domu Franka Ortegy. Byla strmá a vedla k sídlu postavenému ve španělském stylu s terakotovou střechou. Nasvícené vzrostlé palmy, lemující příjezdovou cestu, vytvářely působivou kolonádu. Před samostatně stojící garáží pro tři auta byl zaparkovaný tmavý Ford Taurus. Nathan usoudil, že jde o vozidlo FBI, pravděpodobně to, kterým přijel Greg Ortega. Bílý štukový dům byl prostorný, ale nikoli přehnaně velký. Jeho klasická

pravidelná dispozice lahodila oku. Po jedné straně vstupu byla zabudovaná rampa pro kolečkové křeslo, obcházející schody vedoucí k předním dveřím. Když jejich mercedes zastavoval, přihnul se z bočního dvora rotvajler a rozštěkal se na vetřelce.

Nathan otevřel dveře.

Harv mu položil ruku na rameno. „Možná bys měl počkat, dokud se neobjeví Frank.“

Nathan ale vystoupil, udělal krok vpřed a téměř šeptem psa oslovil. „Jen klid. Ty tomu tady nevělíš. Velím já.“

„No tak, Nate, vrať se zpátky do auta. Ten pes tě roztrhá na kusy.“

Nathan popošel o další krok. „Nebojím se tě. Sedni. Hned.“ Pes o krok ustoupil, nejistý si tím, jaké je jeho postavení vůči tomuto novému příchozímu. Pak zaslechl něco, co Nathan nemohl slyšet, nastražil uši a obrátil se k domu. Nathan vzhlédl ve stejné chvíli, kdy se v předních dveřích objevili dva muži, starší z nich v kolečkovém křesle – bývalý ředitel FBI Frank Ortega.

Pes, vrtící zkupírovaným ocasem, se dal do klusu po příjezdové cestě, vyběhl nahoru po rampě a posadil se vedle svého pána. Muž ho poplácal po hřbetě.

Nathan se s Frankem Ortegou už jednou sešel, ale nemohl si vzpomínout kde. Možná na nějaké politické akci. Kráčeli ke schodům a oba muži se jim vydali vstříc, jeden pěšky, druhý v kolečkovém křesle.

Harvey promluvil jako první. „Dobrý den, Franku.“ Potřásl si rukama. „Tohle je Nathan McBride.“

„Je mi ctí se s vámi znovu sejít,“ řekl Nathan.

„Potěšení je na mé straně. Jste neopěvovaný hrdina, majore McBride.“

„Cením si toho, pane, jsem ale už ve výslužbě.“

„Tu čest jste si zasloužil a říkejte mi Frank, prosím.“

Jeho stisk byl pevný, až příliš pevný. Nathan usoudil, že to je gesto sdělující *Jsem sice na kolečkovém křesle, ale stále jsem silou, se kterou je nutno*

počítat. Někdejší ředitel FBI byl štíhlý, ale nikoli zesláblý či ochablý. Pod bílou košilí se nerýsoval ani ten nejmenší náznak břicha. Na sobě měl světle hnědé kalhoty a mokasíny, které se zdály být zbrusu nové. I když se to ze všech sil snažil zakrýt, v obličejí se mu odráželo napětí.

Frankův syn Greg silně připomínal svého otce. Měl stejné oči a čáru obočí, byl jen o pětadvacet let mladší. Nathan jeho věk odhadoval na padesát let, plus minus. Greg měl na sobě tmavé běžecké oblečení a běžecké boty.

Harvey Gega objal. „Gregu, tohle je Nathan McBride.“

„Je mi potěšením,“ řekl Greg a bez úsměvu si s Nathanem potřásl rukou.

„Nápodobně,“ odpověděl Nathan. Gregův stisk nebyl tak pevný jako otcův a na Nathanově tváři spočinul pohledem o zlomek okamžiku déle. Nathana se takové pohledy nijak nedotýkaly. Za ty roky si na ně už zvykl. Byla to prostě přirozená reakce při pohledu na jeho zranění.

„Něco mi vysvětlete, McBride,“ oslovil ho Frank. „Jak jste to věděl o Scoutovi? Většina lidí se rotvajlerů bojí.“

Nathana se nijak nedotklo, že ho oslovuje příjmením. Bylo logické, že Frank Ortega je na takový způsob zvyklý. Byl šéfem FBI za dvou prezidentů.

„Řeč těla,“ vysvětloval. „Když se pes chystá k útoku, skloní hlavu, přikrčí a ohrne pysky dovnitř. Scout štěkal, nebyl ale soustředěný výhradně na mě. Věděl, že vyjdete ze dveří, takže jeho pozornost byla rozdělena. Tím, že jsem se k němu přiblížil, jsem prosadil svou dominanci.“

Frank přikývl v tichém komplimentu.

„Mám rád psy, hodně. Jsou to úžasná zvířata. Ochotně rozdávají náklonnost a věrnost.“

Frank Ortega pohlédl na Harveyho, ale nic neřekl.

Nathan původně nechtěl, aby jeho poznámka připomínala jejich současnou situaci, když už ale byla venku, nehodlal ji brát zpět.

„Pojďme dovnitř,“ řekl Frank.

Nathan sledoval, s jakou lehkostí Frank vyjel po rampě a vmanévroval do předních dveří. Současně si dobře uvědomoval, že ho Greg studuje. Sledování to bylo nenápadné, ale vytrvalé. A pochopitelné. Podle toho, co o Gregovi věděl, byl ten muž kancelářská krysa. Nathan kanceláře nesnášel a vyhýbal se jim jako čert kříži. *First Security Incorporated* byla Harveyho doménou a Nathan v jejím řízení svému partnerovi nechával zcela volnou ruku. I když byli jejími rovnocennými vlastníky, neměl chuť ani povahu na to, aby se zapojoval do složitých obchodních záležitostí.

Uvnitř Frankova domu uviděl Nathan nalevo malou knihovnu, napravo byl obývací pokoj s béžovou koženou pohovkou a odpovídajícím širokým křeslem. Přímo před nimi se nacházela kuchyně. Nejvíce ale na Nathana zapůsobila kamenná podlaha. Ohromeně se zastavil těsně před téměř pětimetrovou složitou mozaikou z barevných kamenů, reprodukcí znaku FBI. Znak byl vyveden do nejmenších detailů, včetně motta *Věrnost Statečnost Integrita* ve svém středu.

Z kuchyně vyšla malá postarší žena. „Frank za to utratil celé jmění.“

Paní Ortegová měla na ramena sahající stříbřitě šedé vlasy a laskavou, mateřskou tvář. Stejně jako její manžel byla štíhlá, ale nikoli křehká. S oválnými brýlemi, které měla na nose, ji mohli vyrušit stejně dobře při pečení sušenek jako při četbě *Wall Street Journal*.

Když přešla přímo přes znak, Nathan sebou trhl.

„Chodíme přes něj pořád,“ řekla na vysvětlenou, když zpozorovala jeho výraz. „Konec konců, je to jen podlaha. Já jsem Diana. Ráda vás poznávám, pane McBride.“

Podala mu ruku. Měl pocit, jako by tiskl teplé kosti v sametové rukavici. „Prosím, říkejte mi Nathan. Tohle by mělo být muzeum.“ Koutkem oka zahlédl, jak Greg přenáší váhu z nohy na nohu. Ten muž byl napjatý jako struna a mohl představovat problém. Pravděpodobně způsobí problém.

„Harvey,“ řekla Diana.

Harvey se sklonil a políbil ji na tvář. „Rád vás vidím, Dianó.“

„Chtěl by někdo čaj nebo kávu?“

„Ne, díky,“ řekl Nathan.

Také Harvey odmítl.

„Gregu?“

Její syn zavrtěl hlavou.

„Promluvíme si v knihovně,“ řekl Frank a rozjel se jejím směrem. Jeho vozík neměl na sobě nic zbytečného. Byla to sedačka na kolech, jen to nejzákladnější. Nathan tudíž v duchu opravil své předchozí ohodnocení Frankova stisku při podání rukou. Ten muž měl mocný stisk čistě z nezbytnosti, jeho pevný stisk nebyl vůbec předstíraný či zamýšlený jako demonstrace. Ten muž měl prostě silné ruce.

Vzdor Dianině komentáři se Nathan při chůzi znaku FBI vyhnul. Nezdálo se mu správné na něj šlapat. Frank zajel za svůj stůl, zatímco Nathan, Harvey a Greg se posadili do světle hnědých kožených křesel, rozestavených v půlkruhu. Nathan si prohlížel fotografie za Frankovým stolem. Podával si na nich ruku s pěti prezidenty – Carterem, Reaganem, Bushem, Clintonem a Georgem W. Bushem. Na snímcích s Carterem, Reaganem a starším Bushem stál, na zbylých dvou seděl v kolečkovém křesle. Na zdi napravo od něj visely portréty jeho dvou dospělých dětí – Gega a pravděpodobně dcery. Nathan čekal v tísňovém mlčení, zatímco Frank sáhl do boční zásuvky stolu a vytáhl z ní silný spis. Nathan pohlédl na něj a pak opět na Franka.

„Dobře znám vašeho otce. Už od nepaměti.“

Nathan mlčel.

„Je to dobrý muž,“ řekl Frank tiše.

Nathan mu pevně pohlédl do očí. „Nejsme tu proto, abychom mluvili o něm.“

Nathan ucítil, jak ho mimo Frankův úhel pohledu Harv lehce kopl do nohy. Jestli si toho všiml Greg, pak to nijak nedal najevo.

„Ne, to je pravda. Jsme tu proto, abychom mluvili o mém vnukovi. Je nezvěstný v akci. Už několik dnů. Byl v utajení nasazen do operace zaměřené na pašeráky zbraní v okrese Lassen. V partě zvané Freedom's Echo.“ Frank se na chvíli odmlčel. „Kolik toho víte o semtexu?“

„Je to plastická výbušnina československé výroby.“

„Správně. Mimořádně účinný materiál. A my víme jistě, že se té skupině nějaký dostal do rukou, po pravdě hodně. Kolem tuny. Byla to poslední věc, kterou můj vnuk před zmizením ohlásil. Je pravděpodobné, že se právě při předávání té informace odkryl.“

„To je zlá situace,“ poznamenal Nathan.

„A nejen pro něj. Zabavení toho semtexu má zásadní význam. V nesprávných rukách to může znamenat několik dalších incidentů typu Světového obchodního centra. Několik bomb v autech patřičně rozmístěných v podzemní garáži pod mrakodrapem ho může poslat k zemi. A na rozdíl od Světového obchodního centra by nebyl čas na evakuaci. Budovy by se zhroutily i se všemi lidmi uvnitř.“

Nathan viděl záběry budov demolovaných výbušninami. Imploze se tomu říkalo, alespoň si to myslel. Ale když změníte rozmístění a časování náloží, budovy mohou padat spíše jako stromy a strhnout s sebou další stavby, jako kostky domina. Kdyby věže Obchodního centra spadly do stran, bylo by to horší.

„Co přesně chcete, abychom udělali?“

Frank se v kolečkovém křesle naklonil dozadu a zahleděl se ven z okna jako člověk ohlížející se zpět na svůj život a uvažující o všech věcech, které mohl udělat jinak. „FBI se chystá nasadit do útoku na jejich tábor týmy SWAT pod vedením sacramento protiteroristické operační skupiny. Mají dva cíle. Prvním je zmocnit se semtexu, pokud tam stále ještě je, a druhým je zjistit osud mého vnuka. Ale hlavní je vyřadit Freedom's Echo z činnosti dříve, než ten semtex zmizí.“ Frank pohlédl

* Doslova *Ozvěna svobody*. Pozn. překl.

Nathanovi do očí. „Vy dva jste nejlepší tým tajných operací, jaký tahle země kdy měla. To není žádné lichocení. Myslím to vážně. Byli jste nejlepší. Od vás potřebuji to, abyste tam byli mýma očima a ušima. V téhle hře mám osobní sázku. Je to můj vnuk, má vlastní krev. Už nemám prostředky, které jsem míval. Mohu zavolat a dostanu veřejně dostupné informace, ale nebudu mít zprávy z první ruky od zdroje, kterému věřím. Vy dva jste nejlepší odstřelovačský tým na světě. FBI může využít...“

„S dovolením,“ přerušil ho Nathan, „tohle už my neděláme. Nejsme nájemní střelci. Provozujeme bezpečnostní agenturu. FBI má vlastní odstřelovačské týmy.“

Harv se v křesle znepokojeně zavrtěl, ale zůstal zticha.

„Nežádám po vás, abyste byli najatí střelci. Žádám vás, abyste jednotce rychlého nasazení posloužili jako záchranná síť v případě nepříznivého vývoje situace. Ti pašeráci jsou tvrdí chlapi. Bývalí vojáci s elitním výcvikem. A teď získali semtex. Můžete zachránit životy. Ředitel Lansing mi prokázal velkou laskavost, když s vaším zapojením do operace souhlasil. Dal mi zelenou, ale považuje to za situaci ,na nic se neptej a nic neříkej‘. Osobně jsem se zaručil za vaši integritu. Dávám tím všanc svou pověst. Jste-li ochotni to udělat, musí být důvěra oboustranná. Vy musíte důvěřovat mně, já musím důvěřovat vám.“

„Pak si musíte být vědom potenciálních důsledků, které to pro nás může mít.“

Frank Ortega pohlédl na Harva se znepokojeným, téměř rozladěným výrazem v obličeji a Greg až příliš silně sevřel opěradla křesla.

„Důsledků si jsem vědom, McBride. A vy?“

Nathan neodpověděl.

Ortega mírně zvýšil hlas. „V sázce je víc než jen můj vnuk. Množství nezajištěného semtexu na americké půdě z toho dělá otázku národní bezpečnosti stejně závažnou, jako je kterákoli hrozba ze strany al-Káidy.“

Nebezpečnější. Ti lidé jsou Američané, vypadají, jednají a mluví jako my. Snadno splynou. Jsou neviditelní.“

Několik vteřin nikdo nepromluvil. Ticho narušoval pouze tikot hodin.

„Máme jisté podmínky,“ pronesl nakonec Nathan.

„Podmínky?“

„Správně. Podmínky. Najdeme vašeho vnuka a budeme krýt záda týmům SWAT, ale nechceme zůstat stát, až hudba dohraje. Rozumíte?“

„Naprosto.“

„A budeme potřebovat kompletní obecné a zpravodajské informace o cílech a jejich základně.“

„Není problém.“

„Ještě další věc. Žádné velení ze zadního sedadla. Jakmile nás vypustíte, je to na nás. Žádné zpochybňování našich akcí. Uděláme to po svém, bez zásahů, nebo to neuděláme vůbec.“

„Jak jsem řekl, je to otázka oboustranné důvěry.“

Frank posunul spis přes stůl.

Nathan se jej ani nedotkl. Věděl, co v něm je, co představuje.

„To je všechno, co máme na Freedom's Echo. Všechno,“ řekl Frank.
„Je to přesná kopie.“

Frank stále říkal „my“. Pochopitelné, ten muž strávil ve výboru více než čtyřicet let.

„Jdu s vámi,“ ozval se Greg.

„Nepřipadá v úvahu.“

„Je to můj syn.“

„Nepřipadá v úvahu.“

Greg vstal a vyzývavě se postavil proti Nathanovi. „Poslouchejte, vy zkurvysynu, je mi fuk, kdo jste nebo kým jste býval. Je to můj syn!“

Nathan se zvedl a obrátil se ke dveřím.

„Zatraceně, Gregu,“ vybuchl Frank. „McBride, počkejte. Prosím.“

Nathan se zastavil, ale neobrátil se.

„Jsme tady všichni ve velkém stresu. Prosím, vraťte se.“

Nathan se nepohnul.

„Prosím,“ opakoval Frank.

„Potřebuju na vzduch,“ řekl Nathan a odešel z pokoje.

Harvey vstal a ztišil hlas. „Zatraceně, Gregu. Co to mělo znamenat?“

„McBride je nadutej parchant, to je to.“

„Hej. Toho člověka znám naprosto dokonale. Má spoustu chyb, ale nadutost mezi nimi není.“

„Mně to tedy tak připadalo.“

„Ne, v tom případě jste ho pořádně neposlouchal. Je sebevědomý. Nevidíte to, protože se vás to příliš těsně dotýká. Žádáte nás, abychom riskovali životy a pokud to bude situace vyžadovat, chcete po nás, abychom i zabíjeli. A my řekli ano. Ale nemůžeme připustit zapojení otce pohřešovaného agenta, navíc někoho, kdo nikdy nesloužil v poli. Nikdy jste nikoho nezabil, Gregu. Věřte mi, není to nic slavného ani vzrušujícího. Tohle není nějaký přibližný hollywoodský film. Mluvíme o skutečných střelách a skutečné smrti. V téhle operaci pro vás není místo.“

Greg sklopil zrak, ale neodpověděl.

„Až se vrátí,“ pokračoval Harvey, „neomlouvejte se. Nebude to nutné. Nathan není urážlivý a ví, že máte nervy nadranc. Všichni je máme jako špagáty. Když vám podá ruku, přijmete ji, rozumíte?“

Žádná odpověď.

„Rozumíte mi?“

„Ano.“

Nathan našel Dianu Ortegovou v kuchyni, kde právě vyprazdňovala myčku na nádobí. „Mohu vás požádat o sklenici vody, prosím?“

„Samozřejmě.“ Z kredence vyndala sklenici a zasunula ji do malého výklenku v ledničce. Měla laskavou tvář, kterou mu připomínala jeho matku. „Slyšela jsem poslední výměnu názorů, těžko se dala neslyšet. Sednete si se mnou na minutku?“

Nathan pro ni odsunul stoličku u kuchyňského stolu.

„Děkuji.“ Sedli si naproti sobě a Diana složila ruce do klína. „Pro Grega to bylo obtížné, mít za otce bývalého ředitele FBI a to všechno.“

„To si dokážu představit.“

„Viděl jste obrazy ve Frankově pracovně?“

„Jsou působivé.“

„Výbor byl Frankův život, stále je, obávám se. Uvědomuje si, že za to jeho rodina zaplatila vysokou cenu. Myslím, že kdyby to Frank musel absolvovat znovu, strávil by více času se svou rodinou.“ Dianina tvář se na okamžik zachmuřila. Vypadala, jako kdyby se měla rozplakat, ale vzpamatovala se. „Greg je náš nejstarší, takže ho to zasáhlo nejsilněji. Myslím, že dnes smyslu té oběti rozumí, ale některé rány se nikdy úplně nezahojí.“ Natáhla se a stiskla mu ruku. „Váš otec se velice podobá Frankovi a vy se velice podobáte Gregovi.“

„Já... nevím, co na to říct.“

„Náš čas tady na Zemi je omezený. Teď už si to uvědomuji. Nemůžeme změnit svou minulost, ale můžeme řídit svou budoucnost.“

„Zabil jsem sedmapadesát lidí, paní Ortegová. Trvalo to dlouho, ale nakonec jsem se s tím vyrovnal. Pátrání po vašem vnukovi může tento počet zvýšit. Uvědomujete si to?“

Sevřela mu ruku ještě silněji. „Nedívám se na svět růžovými brýlemi. Život manželky ředitele FBI mě tomu naučil. Na světě existují skutečně zlí lidé. Jsem si jistá, že nezabíjíte bez rozmyslu. Věřím vašemu úsudku.“

„Díky, že to říkáte. Hodně to pro mne znamená.“

„Frank a Greg to vědí také, ale pro muže je těžší vyjádřit své city. Je to genetický nedostatek jejich pohlaví.“

„Amen.“

„Řiďte svou budoucnost, Nathane.“ Pustila jeho ruku.

Nathan se vrátil do knihovny, přistoupil ke Gregovi a podal mu ruku. „Můžeme začít znovu?“

Potřásli si rukama.

Všichni se opět posadili. „Vaše matka je pozoruhodná žena.“

„Ano, je,“ přisvědčil Greg.

„Mám vám vysvětlit své důvody?“

Greg zvedl ruku. „To není třeba. Chápu, proč se do akce nemůžu zapojit. Ve výboru postupujeme stejně a z dobrého důvodu.“

„Budeme vás informovat o každém kroku.“

„Cením si toho.“

„Najdeme vašeho syna.“

„Tedy všechno v pořádku,“ řekl Frank. „Je tu ještě jedna zásadní informace, kterou potřebujete znát.“ Ztišil hlas. „Nemohu vám zaručit, že jednotka rychlého nasazení bude vědět o vaší přítomnosti. Dokážete si jistě představit, že zapojení lidí zvnějšku do operace výboru představuje delikátní situaci. Udělám vše, co bude v mé moci, abych tam navázal kontakt, měli byste ale předpokládat, že o vaší přítomnosti nebudou vědět.“

Nathan na něj jen hleděl.

„To znamená, že každý, kdo na sobě nebude mít uniformu SWAT, bude volným cílem.“

Nathan přikývl. „Kdy má dojít k útoku?“

„Zítra o půl třetí odpoledne.“

„Takže útok za bílého dne. Ještě jedna otázka. Ví můj otec o našem zapojení?“

Frank odpověděl bez váhání. „Ano.“

KAPITOLA 3

VEČER V HLAVNÍM MĚSTĚ BYL VĚTRNÝ. POSLEDNÍ zbytky fialové barvy na horizontu zvolna přecházely v černou. Ve více než šestikilometrové výšce se k východu zvolna posouvaly řídké mraky, osvětlené jantarově žlutou září města. Chodníky a ulice lemovaly červené a oranžové listy třešní.

Kancelář Výboru pro boj s domácím terorismem, či CDT, byla umístěna v Russelově administrativní senátní budově. Jeho členové se sešli v opulentní konferenční místnosti, vybavené koženými křesly s vysokými opěradly, která obklopovala kulatý mahagonový stůl. Na zdech visely portrétní olejomalby všech prezidentů. Na rohovém stole stál džbán ledové vody. Obdobný stůl v protějším rohu hostil elegantně naaranžované květiny, které vzduch v místnosti prosycovaly vůní lilií. Byla to působivá místnost, jako stvořená k účelu, kterému sloužila – ochraně státu před domácími hrozbami.

V okamžiku, kdy do místnosti vešel předseda výboru Stone McBride, veškerý hovor zmlkl. Senátor, měřící více než metr devadesát, byl impozantní osobností. Jakožto bývalý námořní pěšák nosil Stone své šedivé vlasy nakrátko ostříhané a formálně učesané. Hluboké modré oči doplňovaly hranatou bradu. Vypadal jako profesionální politik, protože byl profesionální politik. Když něco chtěl, věnoval člověku přátelský úsměv a nepřátelský úsměv, když to nedostal.

Nyní osmasedmdesátiletý senátor z Nového Mexika si během korejské války vysloužil přezdívku „Stonewall“ – Kamenná zeď. Stalo se to v březnu 1951 během postupu k Bostonské linii na jižním břehu řeky Han jižně od Soulu. Jeho četa námořních pěšáků dostala rozkaz podpořit I. sbor, byla ale na celou půlhodinu přibita k zemi kulometnou a minometnou palbou. Poháněn spíše vztekem než čímkoli jiným vylezl nakonec Stone na okraj svého okopu, postavil se, zvedl k boku svou pušku Garand a do nepřátelské pozice vyprázdnil pět nábojových rámečků. Do půdy před ním se zarývaly nepřátelské střely, ale ani jedna si nenašla cíl. Jeho příklad přiměl četou nalevo od něj, aby se přidala k jeho palbě, což četě napravo od něj umožnilo postoupit a zlikvidovat nepřátelské minometné postavení. Za tento zbrklý bravurní kousek byl Stone vyznamenán a současně si jím vysloužil svou přezdívku.

„Děkuji vám, že jste přišli, i když to bylo tak narychlo,“ řekl Stone. „Omlouvám se za tak pozdní hodinu, ale závažnost této záležitosti si to vyžaduje.“ Navázal oční kontakt se všemi členy výboru sedícími kolem stolu. „Tuto schůzku jsem svolal kvůli novému kritickému vývoji situace. Já sám o něm již byl informován, ale o této nové hrozbě se potřebují dozvědět i všichni zde přítomní.“

Výbor pro boj s domácím terorismem byl tvořen tvrdě pracující skupinou pěti mužů a čtyř žen, vesměs senátorem osobně vybraných. Každý z nich zastupoval některou z federálních donucovacích agentur. Byla to první skupina svého druhu. Prototyp. Teoreticky mělo zastoupení všech agentur podporovat spolupráci a sdílení informací. Ve skutečnosti místnost často naplňovalo napětí. Ale vzdor mnoha rozporům měli všichni zúčastnění jedno společné – věrnost Spojeným státům. Všichni lidé sedící kolem stolu bez výjimky sdíleli silné odhodlání bránit a chránit bezpečnost státu.

Stone obrátil pozornost ke své pravé ruce, pracovníkovi FBI, zvláště nímu agentovi Leafovi Watsonovi. Watson byl profesionální federální policista, který nastoupil do akademie FBI poté, co sedm let sloužil

u letectva jako pilot Herculesu. Byl to věcný a vážný člověk, který si nebral servítky. Bylo mu kolem pětačtyřiceti let a lehce kulhal, šlo o památku na nehodu vrtulníku z doby služby u letectva.

Watson na stole přesunul několik papírů a odkašlal si. „FBI měla několik měsíců tajného agenta uvnitř skupiny pašeráků zbraní, zvané Freedom's Echo. Až dosud se Freedom's Echo věnovala pouze lehkým zbraním. Mnohé zbraně ani nejsou ilegální, pokud nejsou upraveny k plně automatické palbě, což ovšem tato skupina dělá. Skupina působí v okrese Lassen v severní Kalifornii a řídí ji dva bratři, Leonard a Ernie Bridgestoneovi. O této dvojici se můžete dočíst ve svém informačním balíčku, pokud jste to už neudělali. Abych to shrnul, oběma je kolem pětačtyřiceti let a starší z nich, Leonard, je bývalý armádní ranger. Ernie Bridgestone byl výcvikový instruktor námořní pěchoty, dokud se neocitl před vojenským soudem kvůli zabití chodce během řízení v opilosti. Odseděl si pět let ve Fort Leavenworthu. Oba bratři mají v osobních spisech množství záznamů o kázeňských přestupcích a oba ozbrojené síly opustili, aniž by se ohlíželi zpět. Ale žádný z nich, stejně jako jejich mladší bratr Sammy, který pro ně pracuje, na sebe neupoutali větší pozornost donucovacích orgánů, dokud nezískali velké množství semtexu.“

Stone McBride Watsonovi pokynul, aby pokračoval.

„Semtex byl vyráběn v komunistickém Československu. Jak si někteří z vás mohou vzpomenout, když tento režim padl, měla nová vláda pro svět velice špatné zprávy. Starý komunistický režim vyvezl nejméně devět set tun semtexu do Kaddáfího Libye a obdobná množství do darebáckých států, jako je Sýrie, Severní Korea, Írán a Irák. Celkem může být ve světě až čtyřicet tisíc tun semtexu.“

Zatímco Watson ponechával ostatním čas k strávení této informace, Stone vstal, přešel k rohovému stolu a nalil si sklenici vody. I když o tom všem už byl předem informován, stejně se to množství stále zdálo být neuvěřitelné. Čtyřicet tisíc tun se rovnalo osmdesáti milionům liber.

Jak je to možné? Kdo kromě armády nebo důlních společností potřebuje třeba jen deset tun takového materiálu, natož tisíc tun? Ale čtyřicet tisíc tun? Kde to všechno je? Kolik z toho už nashromáždili teroristé?

Watson znovu pokračoval. „Domníváme se, že Leonard Bridgestone během služby na severní hranici Iráku navázal spojení s nějakým syrským úředníkem či představitelem. Zdá se, že on a jeho bratr získali kolem tuny semtexu. Jak víte, semtex je mimořádně účinný. V roce 1988 méně než libra vmodelovaná do kazetového magnetofonu Toshiba zničila letadlo Pan Am 103 nad Lockerbie ve Skotsku a nezjištěné množství bylo využito k bombovému útoku na torpédoborec USS *Cole* kotvící v Jemenu. Semtex byl použit též k pumovému útoku na naši ambasádu v Nairobi.“

„Nyní,“ řekl Stone McBride, „se dostáváme k účelu této schůzky. Naším nezvěstným mužem je zvláštní agent James Ortega. Všichni poznáváte jeho příjmení, protože je vnukem bývalého ředitele FBI Franka Ortegy, který v této funkci sloužil pod dvěma portréty na těchto zdech. A mimo jiné je Frank Ortega můj dávný přítel. V Koreji jsme sloužili ve stejné jednotce. James Ortega představuje již třetí generaci pracující ve výboru.“

„K té práci se přihlásil dobrovolně,“ dodal Watson. „Když se ve stanovené době neohlásil a oficiálně se stal nezvěstným v akci, musí FBI předpokládat to nejhorší. V posledním hlášení uvedl, že viděl, jak bylo z najatého nákladního auta složeno několik palet semtexu a uloženo v hlavní budově tábora. Od tohoto hlášení tábor nepřetržitě sledujeme. Pokud je nám známo, je semtex pořád na místě.“

Předseda výboru položil obě ruce na stůl a naklonil se nad něj. „Tuto schůzku jsem svolal proto, abych vás všechny předem upozornil na to, co se stane. FBI na tábor zítra o půl třetí místního času zaútočí. Útok provede spojená protiteroristická operační skupina FBI, takže můžeme počítat s jistou nepříznivou reakcí médií. Něco tak velkého nemůžeme před tiskem tajit příliš dlouho. Na ten tábor zítra udeříme plnou silou.“

Následně vás budu informovat o situaci Jamese Ortegy, semtexu a týmů, které útok provedly. Prozatím vám děkuji, že jste se v tak krátké lhůtě dostavili.“

Členové výboru vstali, posbírali své věci a mlčky vyšli z místnosti.

Když se k odchodu chystal i Watson, Stone ho zastavil. „Vy ne, Leafe.“

Watson se obrátil k senátorovi.

Otec Nathana McBridea rukou pokynul ke křeslu. „Posadte se. Mluvil jsem s prezidentem. Musíme spolu prodiskutovat několik věcí.“

Nathanovi a Harveymu ožily letecké přilby hlasem řídicího letového provozu. „*Vrtulník Five-November-Charlie, kontrolní řídicí věž Sacramento na 1-1-9 tečka 5. Změna frekvence schválena. Dobrou noc.*“

Harvey na levé sedačce stiskl příslušné tlačítko přednastavení radiové frekvence a zapnul přenos. „Sacramento, vrtulník Five-November-Charlie vás slyší a čeká na informace, sierra.“

Odpověď z věže přišla okamžitě. „Vrtulník Five-November-Charlie, radarový kontakt potvrzen. Udržujte směr a rychlost k přistání na pojízdné dráze H. Ohlaste se po přiblížení na dvě míle.“

Nathan mírně upravil kurz a atmosféra se uvolnila. Harv potvrdil věži příjem instrukcí. I když spolu díky interkomu mohli kdykoli mluvit, Nathanovi příliš do řeči nebylo. Věděl, že Harv si je jeho nálady vědom. Před svým přítelem toho mnoho skrýt nemohl. Cenil si odstup, který takové chvíle přinášely, ale dříve či později se o tom Harv zmíní a řekne něco jako: *Poslední dobou jsi nějaký zamlklý, tíží tě něco?* Nathan se svému příteli hodlal svěřit s tím, co mu leží na srdci, ale právě nyní se na to necítil.

Jako kdyby mu četl myšlenky, Harv promluvil. „Od chvíle, kdy jsme opustili San Diego, jsi hrozně zamlklý. Chceš si o tom promluvit?“

A bylo to venku, tam, kam to patřilo. Konec s vyhýbáním. „Nevím. Nemůžu si pomoci a musím myslet na Ortegova vnuka, kolik času uplynulo od jeho posledního ohlášení.“

„Spočítal sis, že ho odhalili a vyslýkali.“

„Když na to pomyslím, lomcuje se mnou vztek. Chudáka kluka asi strašně mučili. Možná to pořád ještě dělají.“

„To není jediná věc, která tě straší.“

Nathan neodpověděl. Nebylo to třeba.

„Jde o to, kam až jsou Frank a Greg ochotni zajít, aby Jamese zachránili. Přemýšlíš, proč tvůj otec neudělal to samé, aby tě našel.“

Harv šel do živého. Přesně o tom uvažoval. Po mnoho, mnoho let. Během svého čtyřdenního ukřižování měl na přemýšlení spoustu času. Hodinu po hodině, pak den po dni, čekal, až dorazí kavalérie, doufal, že dorazí kavalérie, *modlil* se, aby dorazila. Ke konci se předmět jeho modliteb změnil – smrt by byla vítanou.

„Jsi v pořádku?“

Nathan přikývl. „Prostě se mi nelíbí, že otec o našem zapojení ví. Celou tu záležitost to dělá... já nevím, zdá se nečistá.“

„No tak, to není spravedlivé. Výbor pro boj s domácím terorismem je klíčovou součástí národní bezpečnosti. Jeho předseda, to je významný post. Je samozřejmé, že je do toho zasvěcený.“

Nathan nic neříkal.

„Vzdor tomu, co si o něm myslíš, má Ortega pravdu. Je to dobrý muž.“

„Je politik. Všechno se pro něj točí kolem peněz. Velikost jeho zatracený válečný pokladny. Líbání dětí, blbost. Jde jen o příspěvky na volební kampaň. Vysílací čas v televizi a rádiu. Hromadná pošta. Co je pro profesionálního politika nejdůležitější otázkou? Hospodářství? Zločinnost? Nezaměstnanost? Nelegální migrace? Nic z toho. Je to znovuzvolení na příští volební období. Dokážeš uvěřit tomu, že má ty koule posílat mi dopisy s žádostí o příspěvek na svou volební kampaň?“

„No tak, ani to není fér. Tvému tátovi záleží na všech těch otázkách.“

„Asi máš pravdu. Promiň. Jen si ulevuju.“

„Tvůj otec, opravdu to dělá?“

„Dělá co?“

„Ten výběr peněz? Posílá ti ty dopisy?“

„Jo, posílá.“

„Řekl bych, že to je podání ruky.“

„Já bych řekl, že to je podání ruky mý peněženke.“

„A posíláš mu peníze?“

Věděl, že Harveymu nemá šanci s úspěchem lhát. „Jo, posílám. Maximální částku povolenou jednotlivci. Každý rok.“

„Není divu, že ti je pořád posílá.“

Nathan cosi zabručel.

„Není to jiné než v kterékoli jiné profesi,“ pokračoval Harv. „Lidé si chtějí udržet práci. Práce politika je těžká, zvláště na federální úrovni. Podstupují spoustu osobních obětí.“

Nathan osobní oběti, přinesené velkým Stonewallem McBridem, znal až příliš dobře, protože sám byl jednou z nich. V dětství měl otce, který byl stále pryč. V hloubi duše se s tím smířil, ale trocha hořkosti po tom zůstala, jako pach kouře z knotu uhašené svíčky. Nedalo se říci, že by otce nenáviděl, jen ho s ním nespojovalo žádné důvěrné pouto. Jak by také mohlo? Sotva ho znal. V mysli mu stále ještě zněla slova Diany Ortegové. *Váš otec se velice podobá Frankovi a vy se velice podobáte Gregovi.*

„Měl bys trochu ubrat plyn a dát mu šanci,“ navrhl Harv, „možná se pokusit věci urovnat.“

„Víš, jsi jediný člověk na světě, kterému dovolím tohle mi říct, kromě mé matky.“

„A proč si myslíš, že jsem ti to řekl? Potřeboval jsi to slyšet. Už stárne.“

Nathan nic neříkal.

„Kvůli tvé matce.“

Po několik minut letěli mlčky.

„Harve?“

„Jo?“

„Dík.“ Přistávací světlo vrtulníku zapnul už o něco dříve, jako gesto vůči věži. Nyní byli snadno viditelným, zářivě jasným bodem na obloze. „Během letu nad Los Angeles jsi odvedl skvělou práci. Chceš s ní přistát?“

„Chci, ale zůstaň připravený u řízení.“

„Zůstanu.“ Nathan upozoroval letištní maják a provedl nepatrnou opravu kurzu, aby je dostal přímo na finální přiblížení. Mohl být sebezkušenější a sebeostřílenější, přesto i pro něj byly zelené a bílé záblesky majáku na cílovém letišti vždy vítaným pohledem. „Je tvá. Přebíráš řízení.“

„Přebírám řízení,“ opakoval Harv.

„Jsem u rádia,“ řekl Nathan.

V dále ležící Sacramento vypadalo jako milion mnohobarevných drahokamů rozhozených po černém sametu. Viditelnost byla dobře přes osmdesát kilometrů, pozitivní důsledek deště. Nathan zapnul vysílačku. „Vrtulník Five-November-Charlie na třech kilometrech.“

Věž jim dala svolení přistát na pojížděcí dráze H.

Harv provedl téměř bezchybné přistání, když dva a půl tunový Bell 407 ovládal s přesností a jistotou. Jenom jednou klopýtl, když trochu předčasně snížil rychlost. Nebylo to nebezpečné, ale za rušného dne, kdy by ve vzduchu bylo více strojů, by ho věž pravděpodobně požádala o urychlené přistání, což znamenalo *pohněte zadkem a přistaňte*. Harv mašinu podle instrukcí posadil poblíž velkého bílého H namalovaného na tarmak těsně na západ od pojížděcí dráhy H. V tranzitním prostoru stály zaparkované ještě dvě další helikoptéry, jednou z nich byl stroj kalifornské dálniční hlídky, druhou hasicí vrtulník lesní správy. Nathan prošel odstavovací proceduru, nechal

vychladnout motor a postupně vypnul avioniku. Čtyři pětimetrové listy rotoru se zvolna dotáčely.

„Dobrá práce,“ pochválil Nathan přítele a sundal si přilbu.

„Díky.“

Zatímco Nathan odstavoval vrtulník, Harv vystoupil a zkontroloval nákladový prostor. Věděl, že se jeho přítel ujišťuje, že je vše v pořádku. Jejich sportovní tašky obsahovaly vše, co na zítřejší operaci potřebovali. Nathanova puška Remington 700 odpočívala v samostatném hliníkovém pouzdře. V taškách byla munice, dalekohledy, teleskop pozorovatele, detektor rádiových signálů, lesní maskovací uniformy MARPAT, batohy, láhve s vodou a dvě snad nejdůležitější položky, jejich hejkalové*. Odstřelovačský hejkal byl úžasný kus výstroje. Jakmile ho měl člověk na sobě, rozbíjel za pomoci tisíců roztřepených útržků látky, visících nepravidelně z každého čtverečního centimetru plochy, ostré kontury lidského těla. Jeho nositel vypadal jako Věc z bažin z klasické komiksové série. Harv se vrátil s taškami, v nichž byly věci, které potřebovali na noc.

„Věděl jsi, že Frank Ortega měl dceru?“ zeptal se Nathan. „Vždycky jsem myslel, že Greg je jedináček.“

„Proč se na to ptáš?“

„Viděl jsem obraz ve Frankově pracovně.“

„Je to bolavé téma. Byla zabitá tak před patnácti nebo dvaceti lety. Když se to stalo, měla právě po advokátské zkoušce, jestli si vzpomínám, tak to bylo ve stejný den. Nějaká dopravní nehoda.“

„To je zlý. Je mi líto, že to slyším.“

„Nějakou dobu to bylo opravdu zlé. Greg o tom nikdy nemluvil. Bylo to příliš bolavé. Myslím, že si byli se sestrou hodně blízcí. Její smrt ho

* Hejkal, v originále *ghillie* – maskovací oděv používaný odstřelovači. Pozn. překl.

zasáhla opravdu těžce. Přes rok jsme spolu nemluvili. Nechtěl jsem se mu vnucovat a on rozhodně nepotřeboval, abych na něj tlačil.“

„To si dokážu představit.“

Když se hlavní rotor zastavil, Nathan naposledy zkontroloval vypnutí všech systémů a spínačů, pak vystoupil ze stroje a připojil se k Harveymu. Byl mírně větrný, chladný večer. Podle nikdy neporušené tradice před uzamčením stroje trup Bellu láskyplně poplácal. Pak společně mlčky vykročili k terminálu.

Než dorazil taxík, uplynulo dvacet minut a o dvacet minut později už byli ubytováni v Hyatt Regency v centru Sacramenta.

Následujícího rána se Nathan sešel s Harvem hned po východu slunce v hotelové hale. Během snídane krátce mluvili o svém očekávání ohledně nadcházející akce, zvláště o Frankových slovech, že jim nemůže garantovat, že o jejich přítomnosti během útoku budou týmy SWAT vědět. Nathanovi to starosti nedělalo, naopak, dával takové situaci přednost. Byli zvyklí pracovat na vlastní pěst.

Po snídani se vrátili do Nathanova pokoje, kde se důkladněji podívali na spis, který jim Frank Ortega poskytl. Prostudovali každý, třeba sebemenší detail, topografickými mapami a leteckými fotografiemi počínaje a vojenskými osobními spisy bratří Bridgestoneových konče. Pročítali také interní memoranda FBI, spolu s přepisy hlášení Jamese Ortegy. Bylo toho hodně, a když skončili, měli vcelku jasnou představu o situaci. Pak Harv odešel do svého pokoje, aby se před odpoledním útokem oba ještě trochu prospali.

Ale k Nathanovi spánek nepřicházel. Hleděl do stropu a nemohl přestat myslet na Jamese Ortegu a na to, čím chudák kluk možná právě v tomto okamžiku prochází. V agónii. Osamocený. Vystrašený. Bez naděje. Doslova ho páčila představa, jak s ním Bridgestoneovi dělají, co se jim zamane. Byl James připoutaný k židli, s elektrodami upevněnými

k tělu? Křičel tak, že mu až začalo krváčet hrdlo? Nathan zavřel oči a snažil se vyčistit si mysl. Pro Jamese v této chvíli nemohl nic udělat. Nejdříve ho musí najít. V hloubi duše byl přesvědčen, že kluk je už po smrti, že ho už nemučí. Sám sobě dal slib. Jestli Bridgestoneové Jamese Ortegu mučili, jsou oba mrtví.

Odpoledne pak Harvey odjel s pronajatým Chevroletem Tahoe na letiště, kde si z helikoptéry vyzvedli výstroj a materiál. Během deseti minut nechali Sacramento za zády. Jakmile byli mimo město, ujížděli bez překážek k severu přes Marysville a Oroville po dálnici 70, která se po nějaké době stočila k severovýchodu a jako oficiální scénická dálnice* zamířila do Sierra Nevady. Silnice postupně stoupala do jednoho z největších kalifornských přírodních pokladů. Duby a travnaté porosty ustoupily stovkám tisíc hektarů borových lesů. O hodinu později Harv našel místo, kde měli odbočit na dřevařskou cestu, kterou předtím našli na leteckých fotografiích. Poté jel asi dvanáct kilometrů po této vyštěrkované cestě, dokud za pomoci své ruční GPS neidentifikoval místo, které si předem vybrali. Tam sjel z cesty a zaparkoval hluboko mezi stromy, kde je nikdo z projíždějících vozidel nezahlédne.

Rychle se převlékli z civilního oděvu do lesního vzoru maskovacích uniforem MARPAT, ve kterých splynou s přirozenými barvami lesa. Boty vyměnili za kanady. Nathan si z podrážky pravé boty uřízl jeden z kolíků, Harv provedl totéž u levé boty. V případě, že by se z nějakého důvodu museli rozdělit, budou tak jejich stopy snadno identifikovatelné.

Harv si do batohu uložil pozorovací teleskop Kowa spolu s pětadvaceti rámečky střeliva, z nichž každý obsahoval pět ručně napáskovaných nábojů ráže .308, zatímco Nathan důkladně kontroloval každický detail své v látce zabalené odstřelovačské pušky Remington 700. Oba si ještě naposledy zkontrolovali výstroj a ujistili se, že na nic nezapomněli.

* Dálnice ve spojených státech, kolem které nesmějí vznikat žádné stavby či objekty, které by narušily charakter krajiny. Pozn. překl.

Harv z tašky vytáhl dva řemeny s pistolí Sig Sauer P-226 a jeden z nich podal Nathanovi. Poté si k batohům uvázali hejkalý a nakonec si obnažené části kůže natřeli zelenou, hnědou a černou barvou.

Během této části operace Nathan nepronesl jediné slovo – nebylo to třeba – přesto si ale všiml občasných letmých pohledů, které mu Harvey věnoval. Oba mysleli na totéž. Nebylo nutné o tom mluvit. Oba se s tím vyrovnali už před více než desetiletím. Harv Nathana poplácával po rameni. Byl to dobrý pocit. Uklidňující. Život bez Harva by si nedokázal představit. V tichém souhlasu ke svému partákovi přikývl.

Harv zamkl auto a klíče položil na pravou přední pneumatiku. Nechtěli, aby v nejméně vhodném okamžiku některému z nich zazvonily v kapse. I když by takový zvuk lidské ucho nezachytilo, o psích uších to neplatilo a psi byli vždy důvodem k obavám. Střelba na útočícího psa je spolehlivým způsobem, jak prozradit svou pozici. Nemluvě o tom, že Nathan měl psy opravdu rád, více než většinu lidí.

Když byli plně připraveni, zahájili výstup, přičemž mezi sebou udržovali asi patnáctimetrový laterální rozestup. I když v půdě, po noční bouřce zvlhlé, nohy nacházely snáze oporu, byl výstup přes zvětralou žulu, písek a uvolněné balvany stále obtížný. Po několika stovkách metrů si udělali zastávku. Nathan k sobě Harveyho přivolał posunkem.

„Čas?“ zeptal se.

Harv si vyhrnul rukáv a podíval se na hodinky, jejichž displej potřel mýdlem, aby zabránil odlesku slunečních paprsků. „Sedmatřicet minut.“

„Zkontrolujeme rádiové frekvence.“ Nathan z Harveyho batohu vytáhl detektor rádiových frekvencí DAR-3 a podal mu jej. Hi-tech přístroj, stojící více než tři tisíce dolarů, byl velmi spolehlivý. Byl velký zhruba jako krabice na boty, vybaven byl pultuctem ladících koleček, různými vstupními a výstupními sloty a malou patnácticentimetrovou anténou. DAR-3 dokázal zachytit signály na kmitočtu padesát kiloherců až dvanáct gigaherců.

Harv přístroj zapnul a zhruba po minutě oznámil: „Jsme v pohodě.“

Nathan uložil detektor zpět do Harvova batohu a poté znovu začali vystupovat stěnou kaňonu. Vysoko nad nimi plachtila v termálních proudech káňata rudoocasá. Ticho narušovalo jen občasné zašeptání větru mezi borovicemi. Uhnuli asi sedmdesát metrů k východu, aby se vyhnuli žulové skalní stěně, kterou bez horolezecké výbavy nemohli zdolat. Poblíž vrcholku Nathan zvolnil tempo. Obrátil se k Harvovi, dvěma prsty si ukázal na oči a pak pokynul doleva. Harv zamířil tímto směrem, zatímco Nathan se stočil doprava. Chtěl si být jistý, že nad táborem nejsou žádné hlídky. Nabízel se zde nespočet možných úkrytů. Táhlý vrcholek hřebene byl hustě porostlý borovicemi, z nichž některé měřily více než třicet metrů.

Poté, co se ujistili, že je čára hřebene čistá, začali se poohlížet po střelecké pozici, která by jim poskytla nerušený výhled na tábor dole. I když byl Nathan více než schopen zasahovat cíl i z větší vzdálenosti, nechtěl od něj být dál než pět set padesát metrů. To byla dobrá vzdálenost, protože střela dorazí dříve než zvuk výstřelu. Ze své současné pozice tak potřebovali postoupit ještě o více než šest set metrů. Dalekohledy několik minut studovali rozložení tábora. Tak, jak ukázaly už letecké fotografie, Freedom's Echo ležel v travnatém údolí s roztroušenými vzrostlými borovicemi. Zhruba dvacet malých srubů obklopovalo velký centrální dům a několik dalších vedlejších plechových budov, patrně využívaných jako skladiště. Sruby byly postaveny v klasickém stylu, se strmými plechovými střechami. Vedle největší plechové budovy parkovalo několik pick-upů s kamuflážním nátěrem.

Než se vydali na cestu ze svahu, Harv uložil dalekohledy do svého batohu.

Nathan držel hlavu vztyčenou a neustále sledoval okolí. Vítr, západní, asi patnáct kilometrů za hodinu. Teplota, kolem šestnácti stupňů. Vlhkost nízká, pravděpodobně dvacet až třicet procent. Ve vzduchu visela vůně borovic a vyvolávala vzpomínky na jeho dávné tábornické zkušenosti. Trylkovitě zahvízdal. Harv se zastavil a obrátil se k němu. Nathan

ukázal na malý skalní výchoz, po jehož stranách stály vzrostlé borovice. Ležel o několik set metrů blíže k táboru. Harv přikývl na znamení, že rozumí. Ukázalo se ale, že přístup k této lokalitě bude poněkud riskantní. V blízkosti skalního výchozu rostly stromy jen řídce, takže budou muset traverzovat otevřeným terénem. Posledních patnáct metrů se budou muset plazit po břiše, maskovaní hejkaly. Ten, kdo by pohlédl jejich směrem, by neviděl kontury lidského těla, a pokud se budou plazit pomalu, případný pozorovatel nezaznamená ani žádný pohyb. A právě pohyb je to, co obvykle upoutá pozornost lidského oka.

Údolí pod nimi se mírně svažovalo k západu, kde byl les mnohem hustší. Většina borovic v bezprostřední blízkosti tábora byla vykácená, což vytvářelo téměř sedmdesát metrů široký protipožární pás. Mnohem důležitější ale bylo, že kvůli tomu každý, kdo se k táboru chtěl přiblížit, musel projít otevřeným terénem. Nathan si gestem vyžádal dalekohled a Harv jej vytáhl z batohu. Znovu pohledem studoval tábor. Všude klid. Vůbec žádný pohyb. Vrátil dalekohled Harvovi.

„Co si myslíš?“ zeptal se Nathan. „Ty skalní jehly támhle.“

„Plížením.“

Z batohů odepnuli hejkaly, natáhli si je a padli na břicho. S Nathanem v čele se začali plazit přes písčitou plochu pokrytou spadlým borovým jehličím. Třicetistupňový svah činil postup nejistým. Aby přešli tomu, že se skutálejí dolů ze stráně, museli těla nastavit do pětáctýřiceti stupňového úhlu proti skutečné trase. Plazení svažitým terénem nebylo snadné, i když postupovali jen hlemýždím tempem, ale mokrá půda je dělala snesitelným. Nathan se nerad zdržoval v otevřeném terénu, byť i po krátkou dobu. Jestli je zpozoruje nepřátelský odstřelovač, jsou mrtví. Plazení přes nějakých patnáct nebo šestnáct metrů jim zabralo pět minut. Šest vteřin na třicet centimetrů. Ke skalnímu výchozu se ale dostali bez nehody. Zatím dobré. Ukázalo se, že jde o ideální střelecké postavení. Dvě velké žulové jehly, vytvarované jako věže katedrál, se jim nad hlavami zvedaly do výšky téměř sedmi metrů

a mírně se nakláněly k východu. Stín, vrhaný větší z nich, je chránil před sluncem a bezpečně je kryl ve své hloubi. Mezi oběma jehlami byl plochý terén, tvořený písčitou hlínou. Z něj se otevíral nerušený výhled na tábor pod nimi a na prašnou příjezdovou silnici. Kryti před pohledem z tábora začali rychle vybalovat výstroj.

Harv podal Nathanovi nábojový rámeček obsahující pět střel .308 NATO. Harv pásek vně i uvnitř začernil popisovačem, aby předešel možnému odlesku slunečních paprsků. Každá z ručně napáskovaných střel měla ústovou rychlost přes sedm set metrů za vteřinu. Nathan dával přednost o něco slabší prachové náplni. Vzdálenost asi pět set padesát metrů k cíli střela urazí za necelou vteřinu. Nathan vyjmul střely z nábojového rámečku, po jedné je zasunul do zásobníků a zavřel závěr.

Prázdný nabíjecí rámeček vrátil Harvovi.

„Čas?“ zeptal se.

„Jedenáct minut.“

Poryv zprava vanoucího větru shodil na jejich pozici něco borového jehličí.

Harv se bez pobízení ozval. „Možná patnáct kilometrů za hodinu. Čtyři stupně zprava.“

Nathan na svém optickém zaměřovači Nikon upravil nastavení odchylky, Harv si zatím připravil pozorovací teleskop desetkrát padesát. Jakmile dokončí přípravu, zalehnou na pozici bok po boku tak, že je bude od sebe dělit necelý metr široká mezera. Nathan zapřel zbraň do ramene a puškovou optikou začal pročesávat dole ležící tábor. „Hlavní budovu označíme jako *zero*, od ní budeme počítat vektor.“

„Rozumím.“

„Náměr?“ otázal se Nathan.

„Devět stupňů.“

„Rozumím, devět stupňů k zeru. Plus tři ke vzdálenějšímu konci tábora, minus tři k bližšímu konci. Souhlas?“ zeptal se Nathan.

„Souhlas.“

Protože jeho puška byla momentálně nastavena na vzdálenost necelých tří set metrů, věděl, že k úpravě náměru pro střelbu na pět set padesát metrů jsou potřeba další dva stupně. Stříleli však z kopce, byla třeba negativní oprava o tři stupně.

„Tady je máme,“ řekl Nathan. Od jihu se k táboru blížilo šest mužů v lesní ústroji SWAT. Postupovali klasickými žabími skoky od stromu ke stromu. Jejich pohyby byly energické a výcvikem zautomatizované. „Na šestý hodině dole,“ zašeptal.

Harv obrátil teleskop uvedeným směrem. „Mám je. Je jich šest, další dva je kryjí na bocích. Mám osm dalších, kteří jsou v pohybu od západu.“

Nathan našel druhý tým. Postupovalo šest agentů, podporovaných dvěma dalšími na bocích. Oba týmy postupovaly k sobě v pravém úhlu, takže si navzájem stály mimo výstřelné pole. Takticky rozumné. Během postupu obou týmů k táboru obdivoval jejich preciznost, opatrnost a nepozorovanost pohybu. I když se pohybovali skrz sluneční paprsky, pronikající mezi stromy, od výstroje se jim neodrazil jediný záblesk světla. Přilby měli tmavě zelené a i barva bot byla matná. Ti chlapi byli zatraceně dobří.

„Něco je v nepořádku,“ zašeptal Nathan.

„Co se ti nezdá?“

„Tam dole je příliš velký klid. Neviděli jsme tam vůbec nic, zatraceně. Vůbec žádný pohyb. Začneme pátrat mezi stromy. Já si беру západní stranu.“

Harv upravil nastavení teleskopu a začal pomalu přejíždět po východní straně areálu. Na půli cesty se zastavil. „Do hajzlu.“

„Co jsi našel?“

„Hnízdo pozorovatele na jedna – pět – nula východně, náměr tři – nula stop.“

Nathan obrátil pušku o sto čtyřicet metrů na východ od středu tábora a začal zrakem prohledávat stromy ve výšce necelých deseti

metrů. Uviděl to okamžitě. Hlídkka umístěná na stromě na posedu, jaký používají lovci jelenů. Muž hovořil do rádia a s dalekohledem přiloženým k očím hleděl směrem k jednotce rychlého nasazení, postupující od jihu. „Zpozorovali je.“

Harvey zůstal u teleskopu a nastavil jej na maximální rozlišení. „Nate, právě odložil vysílačku. Má teď něco jiného. Vytahuje anténu dálkového ovládání.“

Nathan stočil pušku zpět k jihu a začal pročesávat terén před týmy SWAT. Mezerou mezi stromy zpozoroval hrabanku u paty velké borovice. Hromádka spadaneho jehličí se nacházela na straně stromu obrácené od tábora. Nathan pátral po dalších hromádkách. Tady. Dvě další kupky, také na straně odvrácené od tábora.

„Ti zkurvysyni. Myslím, že na perimetru mají IED nebo M-18.* Ty hromádky jehličí.“

„Protipěchotní miny,“ zašeptal Harv.

„Jdou přímo do mlýnku na maso.“

„Jak daleko od nich jsou?“ zeptal se Harv.

„Třicet yardů.“

„Do hajzlu, jsou v účinné zóně. Musíme je varovat. Vystřel do země před muže v čele. Náměr minus dva. Můžeš střílet.“

* IED – improvizované výbušné zařízení. M-18 Claymore – protipěchotní mina americké výroby. Pozn. překl.

KAPITOLA 4

HLAS SAMMYHO BRIDGESTONEA, VYCHÁZEJÍCÍ z reproduktoru malé vysílačky, zněl kovově. „*Máme společnost.*“ Ernie vstal a pohlédl na staršího bratra.

„Co se tam děje?“ zeptal se Leonard.

„*Z jihu postupuje tým SWAT. Nejmně půl tuctu lidí, pravděpodobně víc!*“

„Uklidni se, Sammy. Jsou u minovýho pole na perimetru?“

„*Zatím ne. Skoro.*“

„Odpal jižní perimetr, až se přiblíží na dvacet yardů. Počkej několik vteřin, pak odpal zbytek. A pak mazej zpátky sem. Na nic nečekej. Rozumíš?“

Rádio odpovědělo jedním cvaknutím.

Ernie popadl karabinu M4 a rozběhl se k zadním dveřím. „Neměl by tam být sám. Dojdu pro něj.“

„Počkej!“ křikl Leonard, ale jeho bratr už byl venku.

Nathan snížil náměr o dva stupně, zamířil asi sedm metrů před čelního muže týmu SWAT a zmáčkl spoušť.

Puška poskočila.

Asi šest set metrů od nich se před prvním mužem týmu SWAT zvedl ze země malý gejzír hlíny. Oba týmy okamžitě padly k zemi. O čtyři

vteřiny později vybuchlo simultánně nejméně osm protipěchotních min Claymore.

Pohled na jejich účinek byl z jejich skalního hnízda děsivý. Les jako kdyby ožil. Otřásl se, jako kdyby jím projela gigantická zimnice. Rázová vlna výbuchů k nim dorazila o plnou vteřinu později. Plocha velikosti fotbalového hřiště se proměnila v jediný vír létající hlíny, kamení a dřevěných štěpin. Údolím se směrem k západu začal snášet divoce vyhlížející oblak prachu. Nathan obrátil pušku stejným směrem, po větru, a zjistil, že druhý tým SWAT je zalehlý na zemi. Jestli byly položeny další protipěchotní miny, tak dosud nebyly odpáleny. Odpověď na tuto otázku přišla o pět vteřin později. Lesem na západě otřásla další exploze, následovaná třetí na východě a čtvrtou na severu. Areál tábora nyní vypadal jako obrovská kobliha, nedotčená uprostřed okolního pekla.

Nathan lovil z paměti vše, co o tomto zařízení věděl. Zakřivený blok výbušniny C4 vymrští ven v šedesátistupňovém oblouku stovky ocelových kuliček. Stejně jako její jmenovec, skotský široký meč, si doslova proseká cestu řadami. Kdyby ti chlapi nebyli na zemi...

„Chci toho zmetka ze stromu,“ prohlásil Nathan. „Právě se pokusil roztrhat na kusy tucet federálních agentů.“

„Dokud se neusadí prach, nemůžeme ho vidět.“

„Zapni detektor, ať zjistíme, jestli mezi sebou hodní kluci mluví.“

Harv sáhl napravo od sebe, z batohu vytáhl detektor a zapnul jej. „Řekl bych, že jo, máme tu špici na kmitočtu patnácti megaherzů, signál je blízko. Předtím tam nebyl.“

„Můžeme je slyšet?“ Nathan ale znal odpověď už předem.

„V žádném případě, je to jistě zakódované.“

„Tam dole by mohl být druhý kruh min.“

„Pravděpodobně je. Ale federálové si toho teď aspoň jsou vědomi. Tím varovným výstřelem jsme dneska zachránili spoustu životů.“

Nathan něco zabručel. Chtěl toho pozorovatele na stromě.